

2273. Az idegen bolygón az óceán. Az óceán közepén a sziget. A szigeten a ház. A házban a padlás. A padlásan a szekrény. A szekrényben az átjáró – a világba, amelybe egyetlen gondolatoddal bármikor átléphetsz.
2274. Példánk legyen a kagyló: nem birtokolja, hanem őrzi a gyöngyöt.
2275. Ahogy kirajzanak a fiatalok a péntek éjszakába. Kétségbeesettek és gyönyörűek: egymástól várják a saját magukban várakozó boldogságot.
2276. Az arctalan mellékszereplők halála filmekben. Pedig saját történetükben főszereplők. És mindenekelőtt lelkek. – Vásznon se ölj.
2277. A Végső Bíra paradoxona, hogy nem ítélkezik. (Hanem szeret.)
2278. (*Metarealista*) Két lábbal áll a felhőn.
2279. Kíméletet tanulni – igazabb magunktól. (Kompassió, ahimsza, szeretet: örök a kurzus.)
2280. Mikor Ganésa táncolni kezd, az ember élete zenévé alakul.
2281. A Benső Hangra figyelve ki tündérkórust, ki szikár jelszót hall. Az üres elmét ez is, az is teljességgel béleli.
2282. Minden jelen jövődömondó, s csodáknak kedvez.
2283. Hogy belétorkollhassam, kedvemért tenger lett.
2284. Nem benned van a tudás: te vagy a tudásban. Tudatod, tudatoságod nem a tiéd, s világnagy.
2285. Angyaloknak írni-olvasni tudó.
2286. Nincs kérdés, mert a szeretet a válasz.
2287. Csontos szél fújt, az alvilág is bedeszkázta ablakait.
2288. Ne tiltsd el magad az örömtől: ne félj.
2289. Túlvilággá kürtölt boldogság.
2290. Egy kutyát is hasadásig gyászol a szív. A régi ember letűntével mit kezd majd?

2291. A tiszták képzeletében a sárba fúltak is otthonra lelnek.
2292. Egy képzeletemben vendégeskedő valóság.
2293. Addig vendégeskedett képzeletemben, míg beleszerettem valóságába.
2294. Egy másikhoz feketedünk, ha nem áll közénk a fehér angyal.
2295. Tudatában van Istennek, mert Isten tudatában van.
2296. Ha a tenger gondolkodni tudna, *még jobban* örülne halnak, hajónak. (Tud.)
2297. Isten az ösvény és a híd. De ő a szakadék és a zuhanás is. Ezt fölfogni. (Elengedni.)
2298. Eljegyezni egy angyalt.
2299. Udvarias virág volt, fejlett szépérzéssel: átadta helyét a kertészlánynak.
2300. Bízni. Emberben, angyalban, Istenben. S legelőször ebben a sugallatban.
2301. Egy Nyúl évében született Halak: boldoggá szeppent hibrid.
2302. Megigazgatja szívét, mielőtt kilép az egek alá.
2303. Nem eső elől elvonulni hasznos a ház, hanem hogy legyen hol békében sírnunk.
2304. Az ember, ha autentikus (ha szellemfrekvencián él, ha önvalójával szinkronba simul): angyal.
2305. Hogy a világ bizalmát elnyerje, Istenért angyalok járnak közben, s versek és gyereknevetés.
2306. Nem megváltoztatni: megváltani. (Nem megváltozni: megtérni.)
2307. Közelpyi boldogság.
2308. „Üritem versemet a teljességünkre!”
2309. (Az Isten-paradoxon) Elhagytuk, hogy rátaláljunk?

2310. (Mo. 2016) Menjország.
2311. Emma Watson: feminista kiállása, jószolgálati aktivizmusa.
Tehetségét nem aprópénzre, hanem angyalvalutára váltotta.
2312. Életrajza: életfestmény.
2313. (Ikon) Szélcsendélet.
2314. (Szakállnyírás után) „Az arcommal álcazom magam.”
2315. (Közbenjárók) Az angyalok nem ég és föld között tolmácsolnak
– hanem közted.
2316. „Minimalista módra repetitív zene; szellemkantáta és örök-
mantra”, gondolta a csendről.
2317. „Éjente kioson belőlem a lelkem. Bár vele tarthatnék!”
2318. „A lelkem”, mondod. De ki mondja?
2319. Legközelebb a bent van.
2320. Egy tériszonyos felhő.
2321. A tükrök titkolódzása.
2322. Mosollyal föllazított arc.
2323. Isten sosem szomorú. – Példát mutat az ég a földnek.
2324. Egy korty bor, mely szinte titokban kéredzkedik a szádba.
2325. (Egy költőre) Szellem lelkünkért jár közben.
2326. A költészet – mint a nyelv Isten felé nyitott dimenziója.
2327. Novemberi buszmegálló. Lábakhoz dörgölődő macska. Halovány
nyávogása fölhasítja az éjszakát. – Összegömbölyödsz a buszon.
2328. A rendben, mely szabadság, kivétel minden szabály.
2329. Szélfúttá szélcsend.
2330. A madár szemében tükröződő lehunytt egek.
2331. Arra ébredni, hogy repülsz.

2332. Költészettörténetünk magaslatai (Tandori: *Töredék Hamlet-nek*; Székely Magda-összes; Báthori Csaba: *Elemi szonettek*). Benső világtérhez szoktatják a tér-idő iszonyos olvasót.
2333. Vers olvas tisztává.
2334. Fényből is kertekben nő a legszebb.
2335. Boldogtalannak hallucinált élet.
2336. Szaván fogni a verset.
2337. Szabadon foglak. – Rajtad kapsz.
2338. Tekintete szárnyat gyógyított rám.
2339. „Nem szólok bele magamba.”
2340. Könnycsepp áztatta sivatag.
2341. Jövőt célzó remény takarja el szemük elől a boldog jelent.
2342. Egy japán angyal a haikuköltő válla fölött. Közösén keresik a szót a csendre. Nem találják, így hát megvan.
2343. *Az ifjú pápa* című sorozat intim cinizmusa. *A szoba* című film boldog tragédiája. – A szakralitás elkerülhetetlen, ha lélek lép a színre.
2344. Az „itt a piros, hol a piros”-ban Isten nem a piros, és nem a skatulyák, és nem a kezek. Hanem minden színek, és minden terek, és minden lények.
2345. Ha a nap süt, a fák lelkiismerete visszaragyog. – Ebben a világosságban állunk.
2346. Besötétedett. Kapcsolj föl egy Székely Magda-verset.
2347. A bíbor palást árulta el, hogy ő a király. De nem színvak országának.
2348. Harmadik szemet simogatni elő egy plüssmackó homlokáról is.
2349. A sivatagi atyák lemondtak a világról – a javadra. (Hogyan viszonzhatnád?)

2350. „Óvakodj a munkás pillanatoktól: *ünnepet élj*”, mondta az angyal.
2351. Ódzkodni az angyaloktól? Botorság; mégis civilizációs életgyakorlattá lett.
2352. Eszébe se jut, hogy menekülőre fogja: élethosszra ereszt gyökeret a fa. (A bizalom példázata.)
2353. Addig próbálgatta szárnyát a fióka, míg elrepült a fa.
2354. (*Erdő*) Madárdalárda.
2355. Csendet beszélni.
2356. Idővel eltakart öröklét.
2357. Az ég a leghűségesebb vándormadár.
2358. Mint egy túlkoros angyal, állt meg a játszótér peremén. Fények tülekedtek elő a szeméből. És az árvák délelőttje befogadta őt.
2359. Mint aki tévedésből aludta az igazak álmát –
2360. Vándormadár: nem otthonához, hanem törvényekhez hű.
2361. Utolsó kívánságát átengedi másnak.
2362. „Most pedig hazamegyek”, mondja mindig, mielőtt elalszik.
2363. (*Szerelmi panoráma*) Egy ujjbegy látképe.
2364. Ha útra kel a híd, a partot vagy a folyót választja?
2365. (*Őszi misztérium*) Száj nélkül fúj a szél.
2366. Léteddé lettem. – Engem vagy.
2367. Imádkoznék hozzád – de te magad vagy az imádság. Szeretnék – de te magad vagy a szeretet. Eggyé válnék veled – de egyik vagyunk kezdettől és végektől fogva.
2368. Ne mondd: „Uram” – mert Isten nem nélküli, hiszen egyetemes. Ne mondd: „Istenem” – mert Ő mindenkié és senkié. Ne mondd: „ne mondd” – mert szabadon szép a beszéd. Beszélj, szeress, örvendj. A többi néma kegyelem.

2369. Ennek abszolút hallása, annak abszolút vallása van. (Ki a zenéhez, ki az imához tehetséges.)
2370. Egy autista isten.
2371. Egy befalazott téglá szomorúsága.
2372. Szomjas víz.
2373. (Költők) Szólelkűek.
2374. Egy tündérnek is van őrangyala? (S egy angyalnak? – Őrangyala? Örtündére?)
2375. (Édes otthon) Verset ír, hogy legyen miben laknia.
2376. Regresszív hipnózisban kiderül róla: előző életében regényszerplő volt. (Te melyik fiktív lény reinkarnációja lehetsz?)
2377. „Sokat gondolkodok Emily Dickinsonra. Hogy ne érezze volt magát olyan egyedül.”
2378. „Valaki szüntelenül imádkozik értem. Máskülönben hogyan lehetnék ennyire boldog? Meg kell találnom őt.”
2379. A növények örök eksztázisa. Taníthatatlan – de eltanulható.
2380. Hány tenger fér el egy madár csőrében?
2381. Madár nélkül foghíjas az ég.
2382. Vigyázz a gyógyulással: ki tudja, melyik sebedből bátorkodik majd elő Szárny.
2383. Belülről súg a fülbe.
2384. Puhára néztem az arcát.
2385. Nyugodt volt, mint egy madár, aki fától tanult repülni.
2386. Belélepődtem.
2387. Mint akinek angyalok a felmenői –
2388. Egy pillantással fölmérte, hány angyal hiányzik az égről.
2389. „Nem fér a fejembe a fejem.”

2390. Mosolya okot ad a mennyre.
2391. Nem Mozart stílusát, hanem tehetségét utánozni.
2392. Verseskötetért nyúl. Tervbe vett katarzis.
2393. Otthonos lépések idegen földön.
2394. Ha elhagyja fészket: már nem madár, csak repülés.
2395. Pofon: arcra förmedő kéz.
2396. Kakukktójás a szív a testben.
2397. Jelenléte oly tapintatos volt, mintha eleve csak emlékével foglalt volna helyet az asztalnál.
2398. Szavakkal kárpótolt világ.
2399. (*Japán szerető*) Teste egyetlen tusvonás.
2400. „Sápadt vagy. Sírtál ma eleget?”
2401. A szerelem mint időutazás egymás gyermekkorába.
2402. A személy(iség): szükséges ballaszt. Hogy legyen mitől megszabadulnia az emelkedni vágyónak.
2403. Isten akarata: akaratodra hagyja. – S te hagyod, elhagyod. Ez a nírvána (az üdv, a katarzis, a mennyország. Az Élet).
2404. A madár nem repül, hanem példát mutat a repülésből. Szárnya nekünk szól.
2405. A hitetlenség metafizikája. (Az üdvösség senkiről nem mond le.)
2406. Avantgárd madár: angyal.
2407. A zuhanásból az egyetlen kiút: a repülés. (Hacsak élénk nem siet a föld.)
2408. A szív nem hús: ficergékeny fény.
2409. Szókincstárnok.
2410. Mindenkinnek vannak pillanatai, amikor szent.

2411. Ha nem ficergünk, nem bukdácsolunk, nem kapálódzunk,
Krisztus (a krisztusi minőség) sejtről sejtire, hézagról hézagra
kitölt bennünket fénylő magával. De nem tudunk nyugton
megülni. (Tudunk.)
2412. Minden világi másság: más világ; másvilág.
2413. Kopár jelenlétét gregorián hangulat színezte át.
2414. Aki lát a sötétben.
2415. Elképzelni két veszekedő szentet.
2416. A tudomány (az elme) válaszai kielégítőek. De a spiritualitás
(a lélek) ajánlatai: csodásabbak. (Isten azért van – kell, hogy
legyen –, mert vele szebb a világ.)
2417. Improvizált jelenlét.
2418. Egy falevél kegyeibe kéretőzni.
2419. Szeretek, tehát vagyok.
2420. Ne várj halálig a feltámadással.
2421. Lelkek tartják bennünk a lelket.
2422. Fészekre szárnyat érez.
2423. Fészeknyi erdő.
2424. Elholdasodó nappalok.
2425. (*Nikotinista*) Kifüstölöm az ördögöt magamból.
2426. (*Egy kapcsolat lefolyása*) Égtájam volt – iránytűm lett.
2427. Szavak: szabaddá bocsátott lelkecskék.
2428. „Mekkora tisztás!” – csodálkozott a tengerre.
2429. Álmatlan: a hold a lelkivezetője.
2430. Megtanulni égni.
2431. Azért vannak madarak, hogy az angyalok se maradjanak totem-
állat nélkül?

2432. Derűsre írt szív.
2433. Ha a világ tökéletes lenne, nem volna benne hely a számunkra.
2434. Könyv a táskában: repüléshez segítő súly.
2435. Emily Dickinson, Károlyi Amy, Székely Magda: kislakzatok nagy költői.
2436. Ne ünnepi desszert, de kenyér, amely nélkül éhen halna a szív: ez (legyen) a költészet.
2437. Lebegni szeretett volna; hiányzott neki a víz. Boldogsággal helyettesítette.
2438. „Szeretlek”, mondta a hóhérának, mielőtt lesújtott a bárd.
2439. Megnevettetni egy hegyet.
2440. Elgondolkodtatni a tengert.
2441. A madár nem azért repül, mert szárnya van. Hanem mert nem hisz a gravitációban.
2442. Aránykor.
2443. Vitorlát szerel a tengerre.
2444. Nem feledni: *boldog* isten képmása vagyunk.
2445. Összehajtogatta és zsebébe tette a tengert. „Reggelre mindig visszahozom”, szabadkozott.
2446. A fülünk is sug Isten szájának.
2447. Álmatlan embrió.
2448. Mint akin átkószál egy idegen lélek –
2449. Ha gonoszulnék, fölpiheg bennem az angyal.
2450. Milyen jó, hogy nem tüsszentenek a hegyek, s nem vándor természetűek az óceánok!
2451. S ha a mámor a természetes állapotunk? S valójában józanra isszuk magunkat, amikor szédületig?

2452. Amit testének hiszünk, maga a metaanyag: póre lélek a madár.
2453. Megtörtént? Nem történt meg? Ugyanaz volna e kettő? – Isten nem tesz különbséget emlékkép és képzelet között; s ha őszinte, a szív sem.
2454. Alázatos lakó: egy életet leél úgy, hogy nem lát ki a testből a szív. De Istenig világít.
2455. Halasi Zoltán: *Bella Italia*. A kevés hibátlan kortárs verseskötet egyike. Rímtelen drámai jambusai mindent tudnak a rosszról – és még többet a szépről.
2456. Egyszerre akarunk fa lenni, és madár. Ezért hasadtunk testre, lélekre?
2457. Schubert, az *f-moll impromptu* zárótaktusai, Kocsis Zoltán előadásában. Túl a romantikán, túl a zenén, túl e nagyzó szavakon.
2458. Isten mint metatranszcendencia. (S mint ilyen: már immanens szakralitás.)
2459. Vakon, ki merre lát.
2460. Isten nélküled világtalan.
2461. (*Humanizmus*) Önhittan.
2462. Maigret pipáját is az olvasó tömi újra.
2463. A madár ül az ágra, vagy az ág nőtt a madár alá? – Udvarias összhang a rendezett világ szegleteiben.
2464. „Ki az?” „A tenger.” „Pillanat, csak magamra kapok egy hajót!”
2465. „Ki az?” „A tenger.” „Azt bárki mondhatja!”
2466. „Ki az?” „A tenger.” „Fáradj be, helyezd magad kényelembe. Ez a pohár megfelel?”
2467. Honvágy feszíti, sírni kezd: könnyei a tengerbe vágnak vissza.
2468. (*Evolúció*) Ha egy angyal énekel, a hangrezgések energiája mártétté rendeződik össze?

2469. (*Sci-fi christiana*) Vatikáni űrhajó, jezsuita hittérítőkkal. Csillagtérugrás. Idegen galaxis, fejlett civilizáció – akik azonban nem szorulnak keresztény misszionáriusokra: *keresztények*. Jézusnál régebb óta s az embernél valódiabban. Hova fejlődik a történet? Ki történik kívül?
2470. (*Sci-fi*) Földönkívület.
2471. (*Egy házaspárra*) Elsőgenerációs boldogok.
2472. Amit elveszítesz, angyaloknak adod ajándékba.
2473. Amikor a tudat lelkesedik, átszellemül a lélek.
2474. (*A varázsló visszatérése*) Vízze változtatja a bort, és összeférceli a tengert. Cilinderbe nem igéz nyulat: hordjuk csak fejünkön. Füled mögül nem pénzérmét: tincset varázsol elő. És bűbáj helyett hosszan imádkozik.
2475. Konzervatív konoksággal ragaszkodik baloldali eszmékhez, liberális értékekhez s a zöld gondolathoz.
2476. Messze van, mégse hiányzik: közelségeink adódtak össze távol-sággá.
2477. Elvillanunk, mielőtt megtanulnánk világítani.
2478. Talán csak azért nincs szárnyunk, hogy ne zavarjon az ölelésben, ölekezésben?
2479. A testek játéka is lelki művelet. – Nincs szellemtelen anyag.
2480. Fénnyé gyógyító gyönyör.
2481. „Gorombán bizonyultam jónak. Kivetett magából az álom.”
2482. Azért az álomból elvesztem ébredés, hogy naponta emlékeztesen odahagyott édeni állampolgárságunkra?
2483. Állandóm a változásban – hozzá változom állandóan.
2484. Börtönbe zárjuk – holott nem ő volt. Hanem a számtalan énje közül az egyik meggondolatlan. (S nem is az. *Hanem a meggondolatlanság.*)

2485. Ha ég áldotta a kapcsolat: hárommá tökéletesül a kettő?
2486. „Isten hozott!”, mondta a vendégnek. „Magamtól jöttem”, mosolygott az Isten.
2487. Befű a szél az ablakon egy istent. Addig nézni, míg szélle nem válsz. S akkor irány az ablak.
2488. Növények: a Gondviselésre felesküdték egytől egyig.
2489. Átlát a sza. Vakon.
2490. Olyan régóta eleven, hogy elfelejtett örökké élni.
2491. Háttal áll, mint az éjszaka. Ha nevén szólítom, zokogásommal válaszolok.
2492. A tenger a part jobbik része?
2493. Este lesz, mire kiürül belőlem a sötét.
2494. *(Fa)* Filigrán erdő.
2495. Sütkérező árnyék.
2496. Ha mosolyt csal arcodra, vagy szemedbe könnyet: abba a könyvbe az angyalok is beleolvasnak, áthajolva a vállad fölé.
2497. Lelkivezetőd minden lélek.
2498. *(A szélcsend metafizikája)* Az öröklétre gondol, ettől mozdulatlan a fa.
2499. Árral szemben úszó folyó.
2500. Egyetlenné hasító kard.
2501. Imává fogyó beszéd.
2502. Akit elcsábít a bűn: nem gazember, hanem gyerek. Nem elég felnőtt az erkölchöz, nem elég okos a tisztasághoz.
2503. Életeddel írod Isten életrajzát.
2504. Termi? vagy teremti a gyümölcsöt a fa?
2505. Kit utadba vezet, nem áll utadba.

2506. Minden élet Istennek tetsző, s minden halál.
2507. Mint életén, a hídon úgy viszi át, vigyázva, nehogy a vízbe essen, a maréknyi vizet.
2508. Isten nem szkeptikus: a hitetlenben is hisz.
2509. A pont csak pillanatnyi – de a pillanat pontos.
2510. Szabadon szolgálni egymást.
2511. Aki nem szabad: nem szolgál, hanem büntet és bűnhődik.
2512. Mit követett el a tenger, hogy vízszintes léttel vezekel?
2513. Vízszintes az álmok útvesztője – ébredj függőlegesen. Kérlek.
2514. Az Úr nem „úr”: nem szolgákat kíván, hanem szeretni biztat.
2515. Ima: a szavak ráhagyatkozása Istenre. (Engedj a nyelvnek.)
2516. Kiocsúdni a boldogtalanságból.
2517. Madarat lehetne fogatni vele. – De aki boldog, nem akarja elvenni senki szabadságát.
2518. A magány útvesztője: egyetlen üres szoba. Depresszióra redukált labirintus.
2519. Megpihennél egy nélkülednyi térben.
2520. (*Utcai mágia*) Mint egy törzsi varázsló, lóbálja karját. Szövetséget varázsol közénk. Visszaintegetek.
2521. Donna Tartt: *A titkos történet*, Rene Denfeld: *Az elvarázsooltak*, Marilynne Robinson: *Lila*, Mia Couto: *Az oroszlán vallomása*. – A próza szépsége egy ponton túl már elviselhetetlen. Ott vagy sírni kezdesz, vagy meggyógyulsz. (Előbb vagy utóbb, valamilyen sorrendben, mindkettő bekövetkezik.)
2522. Téli álmatlanságot alszik.
2523. Úgy állt ott, mint akit kiköpött a táj: csatáros magányban, nevét feledve.
2524. Ne őt szeresd. Ne őt, s ne őt. Csak szeress – s az elér hozzájuk (és mindenkihez).

2525. Sebedből vérzek.
2526. Istent éltetni minden lélegzetvétellel.
2527. Rád bízokodok magam.
2528. Kitalálni a hetedik szoba labirintusából
2529. Könnybe lábadó szív.
2530. Szívműves termék.
2531. Hozzádvetőlegesen vagyok: nem tudlak kigondolni a szívemből.
2532. Tengerentúli tenger.
2533. (*Tavas*) Ág száll a madár alá.
2534. A jó ég tudja? – Jó az ég, tehát tudja.
2535. Ha fáj: Isten fáj. Ne féld el magadtól.
2536. Egy nehéz pillanatig azt hitte, Isten csak illúzió. De Isten a tenyerébe vette a pillanatot.
2537. „De szép sivatag!”, örvendezett a szív. „Csak egy hibát hibára halmozó tenger”, morogta a fej.
2538. Bájosan esetlen, mint egy elefántima.
2539. Ne prédikálj a madaraknak: ők jobban tudják.
2540. Világosan emlékszem rá: nem volt régen, hiszen soha.
2541. Öröm, mely blueszá egyszerűsít minden kakofóniát.
2542. Nem írni olyat, ami az angyalokat (és/vagy Istent) untatná (és/vagy szomorúsággal töltené el).
2543. Bocsáss utadra.
2544. Egy-egy sorozat *habókos humanizmusa*. (*Miért éppen Alaszka?, Monk, Szívek szállodája...*)
2545. Élemedett pillanat.
2546. Tavasz hírnöke, január esti ónos eső! Túl a fagyon, a depresszión, a télen – nyomában a nap is visszatalál majd világunkba.

2547. Legkevésbé a szavak alkalmasak a beszédre. Megszokásból folyamodunk hozzájuk; holott a valóságot szó nem érheti el. Az ölelés ragozhatatlan, egy mosolynak nincs szintaxisa.
2548. Fény derül a titokra: teljes pompájában ragyog tovább a rejtély.
2549. Mint egy japán angyal: olyan könnyedén nem lenni.
2550. Van-e boldogabb lény, mint egy templomi kórus?
2551. Belélegezni egy erdőt.
2552. Gyökerek lelkiismerete vigyáz ránk.
2553. Más-más nyelvet beszélünk mindannyian, de egymást szölongatják idiolektusaink.
2554. Nem a *fa*: az *erdő*, nem a *fűszál*: a *rét* a Lény igazi neve. – Nem ember, hanem androgün vagyunk.
2555. Bluest játszani samiszenen egy gótikus katedrálisban – misére gyűlt tündérek előtt.
2556. Mérleg légy – s akkor egyetlen súly sem válik teherre.
2557. Ukijo. Floating world. Lebegő világ. – De melyik világ nem lebeg?
2558. Menekül, ki merre Lót. Pedig örömhírral érkezett az Angyal.
2559. Címerünk legyen: a katarzisz emelt szív.
2560. *Kubo és a varázshúrok*: bűbájosan melankolikus példázat gyászról, szeretetről, megváltásról – s arról, hogy a művészi szép (a meséé, az origamié, a samiszené) az egek jóságát szölongatja, mindig.
2561. Isten egész életedben invitál. Egész életeddel kell belépned otthonába.
2562. Világ lelkiismerete, ima.
2563. Imád mindenkit, aki imádkozik.
2564. Madarat termő fa.

2565. Nem udvariatlanságból hallgatnak a hegyek: értünk imádkoznak.
2566. A füvek hűsége a földnek szól, de bennünket érint.
2567. Zátonyra szerelt vitorla: vers.
2568. Vendégségbe várni egy fát.
2569. Lelket öltetni.
2570. Az erdő Isten kézírása? S a kert emberi széljegyzet hozzá?
2571. (*Matematikus*) Fején találja a derékszöveget.
2572. Nem találja az utat a labirintusba.
2573. A mindenség is kirelik tőle.
2574. A világ: ékezet Isten csöndjén.
2575. Onnan tudom, hogy elhiszem.
2576. Veled kezdődöm.
2577. Aquinói Zen Tamás.
2578. Kilobban belőle az élet. Utánakap, megégeti a kezét. Dacból lesz angyal.
2579. Angyallá olvassa magát, aki vers fölé hajol. – S ha angyal olvas verset?
2580. Lelket stabilizál, aki verset silabizál?
2581. Dolgunk van egymással. Az *egymás* a dolgunk.
2582. Kisilabizálni egy erdőt.
2583. Úgy ficergett, mint aki szűkösnek érzi a három dimenziót, s legszívesebben kivetemedne identitásából is.
2584. A levegőt is csak kölcsönbe kapja tudóink – miért volna ez más-képp bármi s bárki mással?
2585. Mit gondolhat rólunk egy fa az erdő közepén – és mit a főtéren, alkonyatkor?

2586. A józan látja, az éber éli az eget.
2587. Megveti lábát a levegőben. Arrébb hullámszik mellőle az idő.
2588. Ima előtt kezet mos.
2589. A tárgyak kötelességtudata.
2590. Nemhiába veszett el: meglett lett.
2591. Mint egy gyámoltalan gyom, virágzott ki szerelmük.
2592. Hiszekcsok.
2593. Nem sivatag, csak nincs itthon a tenger.
2594. Egymást igenlő nemek.
2595. Szelektől hódítja vissza lelkét a fa.
2596. Fölzárkózni a végtelenhez.
2597. Ha az anyag a fény üledéke: az ember az angyalé?
2598. Szegénységi fogadalmat tesz: így lesz vers a nyelvből?
2599. Tisztaságától nem látni tisztán, levél-e vagy madár.
2600. Szeret: kifürkészi belőlem az angyalt.
2601. Lassan falni. (Könyvet, szerelmet, életet.)
2602. Farkasszemet nézni egy ikonnal.
2603. Csodákhoz ragaszkodik, aki a tényekhez.
2604. Pohár víz felett köröző sirály.
2605. Mint akiben egymáshoz gömbölyödnek a dimenziók –
2606. Mennyi anyátlan angyal! – S ők az emberiség.
2607. Nem a szív teszi: álom komponál dobogást belénk.
2608. Egy megfelelően félrebillent fej látóterében harmóniába szök-
ken a világ.
2609. Engem megítáthatsz. De a szomjúságot?

2610. Mindenki ott dobog a Senki. Ez az arctalan, névtelen, egyetlen isten. Ugyanazok vagyunk, amikor nem vagyunk. A Szeretet ő.
2611. Oroszlánnyira Afrikától, sirálynyira a tengertől állunk sorsunkba zárva. Égeti markunkat a kulcs.
2612. Jelentős művész: nagysága csak *eszköz*, mellyel Isten közelébe invitál.
2613. Semmit nem tudunk. De mindent értünk. (Mikor az angyal szívére hallgatunk.)
2614. Titkos naplóját, hogy elrejtse, kiadja könyvben. Úgy nem olvasa senki.
2615. Ki aludt itt, hogy örök időktől bevetetlen a tenger?
2616. Nyújt-e vigaszt? Tanít-e lenni? Ez is mérce, nemcsak a jambusok.
2617. Közelebb örüli magát Istenhez.
2618. A képzelet Isten akarata bennünk?
2619. A fák végigrelaxált élete.
2620. A nap tudatalattija a hold?
2621. A versek intelligenciája nem emberi elméhez szól.
2622. Nem választ, hanem vigaszt remél, aki kérdez.
2623. Újat mondani Istennek.
2624. A nyelv elvét mindent, ami nem nyelvből van. (Persze: ha *minden* mégis? Mert [a] Logoszból? – S versek vezetnek haza Istenhez?)
2625. Angyaltollal pengetett lant.
2626. Csiklandozzák nyelvét a szavak. Nevetve beszél.
2627. Ahogy két fűszál egymáshoz moco-rog –
2628. „Nincs fáklád.” „Szavakkal világítok.” „Alig beszélsz.” „Csöndemmel is.”

2629. A szavak boldogsága, mikor verssé lehetnek.
2630. Milyen nyelven súgod magad a szavak fülébe?
2631. Olyan távol van... De e távolság olyan közel!
2632. (*Tinta nélkül*) Amit a hulló madártoll ír a levegőbe.
2633. Egy sirály árnyékában pihenő tenger.
2634. Szavak árnyékába húzódunk, ha tűz a valóság.
2635. A tanítvány nem lát semmit. A mester az összes semmit képes
nem látni.
2636. Minél kevésbé vagy, annál jobban vagy.
2637. *Kismanógráfiát* írni Lázár Ervinről.
2638. Bicegő fa.
2639. Tanácstalan iránytű.
2640. Egypartú folyó.
2641. Felébresztett álom.
2642. Selyemporcelán.